Aanvallen!

In de vrije natuur verblijven is niet altijd zonder risico's. Teken die de ziekte van Lyme kunnen overbrengen zijn daar een voorbeeld van. Dieren, om het hier maar even bij vogels te houden, kunnen agressief zijn. Die agressiviteit is nooit zonder reden. Mensen worden als indringers in broedkolonies beschouwd; daarbuiten verdedigen andere soorten hun broedsels of jongen. Ook kunnen vogels van jongs af aan zo lang verzorgd zijn dat ingeprent is dat zij bij mensen terecht kunnen voor voedsel of aandacht.
Vrijwel jaarlijks verschijnen berichten in de krant dat 'kraaien' mensen aanvallen. Vrijwel zonder uitzondering zijn dat Kauwen die als jong zijn geroofd en losgelaten zijn omdat zij te lastig werden, of ontsnapten toen zij vliegvlug werden.
Een Amerikaanse Zeearend in New Hampshire (USA) maakte het wel heel bont. Deze viel op het strand een driejarig meisje aan. Al eerder had deze vogel strandgasten geattaqueerd en was achter strandballen aan gevlogen.
Berichten over agressieve Buizerds duiken steeds meer op. Die hebben het in het broedseizoen voorzien op wandelaars, joggers en mountainbikers. Toename van de buizerdstand enerzijds en uitbreiding van de recreatie naar vroeger stille delen van broedgebieden kunnen dit gedrag veroorzaakt hebben. Het fenomeen heeft hier en daar geleid tot verkeersborden met waarschuwingen.
Het komt ook wel voor dat Knobbelzwanen mensen aanvallen. Met hun vleugels kunnen zij forse klappen uitdelen, maar dat men daarbij een gebroken arm kan oplopen hoort thuis in de Fabeltjeskrant. Talloos zijn de voorbeelden van sterns en meeuwen die het gemunt hebben op onderzoekers die zich in hun kolonies begeven. Duikvluchten waarbij de 'bommenluiken' open gaan en zij wit bescheten het gebied verlaten zijn geen uitzondering.
Onderzoeker Anton had een veel minder leuke en pijnlijke ervaring. Op een beweid grasland zag hij een vrij grote jonge Scholekster lopen. Hij wilde deze pul van een pootring voorzien. Na de sprong van Anton over de sloot koos het jong, gestimuleerd door een van de alarmerende ouders, het hazenpad en zette er flink de spurt in naar een aanliggend perceel met hoog gras. Op de grens ervan stond schrikdraad. Vlak voor het moment dat het in het gras zou verdwijnen werd het nog net gepakt door ónder het draad door te duiken. De oude vogel dook ook, maar kwam op het schrikdraad terecht, dat naar beneden doorboog en de belager van het jong raakte. De schrikreactie die daarop volgde leverde een gekneusde rib op. Eigen schuld, dikke bult zal de Scholekster gedacht kunnen hebben. Moet hij maar van mijn jong afblijven.

Van klimmers naar nesten met jonge roofvogels, die geringd moeten worden, is bekend dat zij af en toe worden aangevallen. Zo werd Harry in het Amersfoortse een keer gegrepen door een Havik, iets waar hij hoog in de boom zittend niet echt vrolijk van werd.
Bosuilen staan er om bekend dat zij fel kunnen reageren en hun klauwen dan uitslaan. Er zijn nestkastcontroleurs die hoofdwonden opliepen bij het openen van een kast met jonge Bosuilen.
Een Engelse vogelfotograaf had wel heel erg veel pech. Hij moest een oog missen nadat een Bosuil hem te grazen had genomen.
Dat vogels elkaar onderling aanvallen is een normaal verschijnsel. Ter illustratie een voorbeeld. Een Ekster moest zijn poging om een jonge Merel te kapen met de dood bekopen. De mannetjesmerel die het jong probeerde te redden hakte zo fel op de rover in, dat zijn schedel kapot ging en hij het loodje legde. Aanvallen is altijd de beste verdediging om het hachje te redden.

Penlijster